

СУЦІЛЬНА ЧОРНА ПОЛОСА

Життя ніколи не проходить рівно,
Прискорюється чи сповільнюється ритм –
Інакше не буває, безсумнівно,
Та є у цьому загадковий колорит.

Давно нам не звикати вже до нього,
Хоча щодня нових подій калейдоскоп,
Нерідко й не помітимо нового,
Адже і світу не кінець ще й не потоп.

Бувало й чередою пропливали
Або світліші поплоси, або туман,
Мене вони щадили й обминали,
Немов був в мене охоронець-талісман.

Та ось вже третій рік не можу вийти
З цієї чорної й важкої полоси,
Вона змією хоче ужалити
Мене, як вітер, мов билину, підкосить.

Спочатку відійшла старенька мати,
Тоді нездужала дружина цілий рік,
Хворобу не вдалося їй здолати,
Так жаль, що передчасно увірвався вік.

А весь цей час лютує пандемія,

Ми лиш статистику невітшну ведемо,
Молитва помагає й жевріє надія,
Що виходу із полоси все ж діждемось.

Неначе став душею оживати,
Та в лютому приходить звістка про війну,
Три тижні йде... Чи довго їй тривати,
Чи може відбере у нас і всю весну?

Оце так полоса! Як гільйотина,
На шию вже готова впасти кожну мить,
Думок роїться і тривога рутинна,
А страх, як кров з живої рани, цебенить.

Вже постарів, а що робить не знаю –
Висить важка суцільна чорна полоса!
Я оглядаюсь, виходу шукаю,
Й гублюся тільки в незнайомих голосах.

Дата написання вірша: 2022-03-17